

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce **M. r. s.**, zastoupeného Mgr. Petrem Kubicou, advokátem v Brně, Koblížná 19, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, za účasti Ing. F. F., zastoupeného JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem v Brně, Lidická 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2005, č. j. 44.901/2004-16.230, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2005, č. j. 8 Ca 94/2005 - 45,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2005, č. j. 8 Ca 94/2005 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 4. 1. 2005, č. j. 44.901/2004-16.230, bylo, postupem dle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 3. 8. 2004, č. j. JMK 18236/2004/2/OŽPZ-Ho, a toto rozhodnutí bylo současně potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl, na základě ustanovení § 4 odst. 1 a 3 písm. b) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o rybářství“), vyhlášen mimopstruhový rybářský revír „Gejle 7“ č. 12 963 001, tvořený blíže specifikovanými pozemky s uzavřenou vodou. Současně s tím byl, s odkazem na § 6 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona o rybářství, k tomuto revíru povolen Ing. F. F. na dobu 10 let od právní moci tohoto rozhodnutí výkon rybářského práva a byl též

[ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona] ustaven hospodář nově vzniklého revíru. Konečně bylo tímto rozhodnutím (postupem dle § 4 odst. 6 zákona o rybářství) změněno rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 28. 1. 1993, č. j. 201/158/93-310, kterým byl vyhlášen rybářský revír „Dyje 4C č. 461 159“.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Shora uvedeným rozsudkem bylo tomuto návrhu vyhověno, napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Jak z odůvodnění rozsudku Městského soudu vyplývá, podstatou žalobních námitek v této věci bylo tvrzení žalobce, dle kterého obě správní rozhodnutí vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť neobstojí jejich závěr, že vodní útvary „Gejle“ a „Nové jezero“ (tvořící nově vytvořený rybářský revír) lze považovat za uzavřené vody. Spolu s dalšími vodními útvary totiž tvoří součást vodohospodářského systému - suchého polderu, který bývá, dle tvrzení žalobce, několikrát ročně zaplavován přívalovými vodami, v důsledku čehož vzniká několikahektarové souvislé jezero. Změna stávajícího rybářského revíru z popudu vlastníka pozemku tvořícího dno či pobřeží vodních útvarů je však rybářským zákonem vázána pouze na případy uzavřených vod.

Městský soud, poté co konstatoval zákonné podmínky pro vyhlášení rybářského revíru či jeho změnu, k popsání argumentaci žalobce uvedl, že podstatným pro posouzení zákonnosti postupu obou správních orgánů v této věci je posouzení, zda část nově vzniklého rybářského revíru, konkrétně „Nové jezero“, je možno považovat za vodní tok. Tato otázka je předmětem vodoprávního řízení, které v jeho případě skutečně bylo vedeno, nebylo však v době rozhodování městského soudu dosud pravomocně skončeno. Vodoprávní řízení o odstranění pochybností, zda je konkrétní vodní útvar tokem či nikoli, je upraveno v § 43 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“); jeho výstupem je rozhodnutí vydávané ve správním řízení (tedy obsahující náležitosti vyžadované správním řádem), jak vyplývá z § 115 odst. 1 vodního zákona. Dle názoru městského soudu je spornou též povaha vodního útvaru „Gejle“, neboť ten je v napadeném rozhodnutí označován za jezero; odkaz na § 6 odst. 3 písm. a) bod 1. zákona o rybářství však nasvědčuje závěru, že se jedná o rybník. Pokud jde dále o posouzení, zda obě správní rozhodnutí vycházejí v těchto otázkách ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, městský soud přisvědčil názoru žalobce, že tomu tak není. Žalovaný se s námitkou týkající se uzavřenosti vody vypořádal tak, že skutečnost, že předmětné vodní útvary jsou součástí vodohospodářské soustavy ochraňující před povodněmi, není z hlediska rybářského podstatná, neboť posuzování uzavřenosti vody je výhradní kompetencí rybářského orgánu. K námitce mimořádného povodňového stavu uvedl, že dotčené území nebylo za posledních 10 let (dle vyjádření svědků) zaplaveno tak, aby ryby mohly volně proplouvat, a nepovažuje proto za účelné, aby se k této otázce vyjadřoval příslušný znalec v oboru vodního hospodářství. Dle názoru městského soudu však žalovaný nezohlednil všechny skutečnosti vyplývající z důkazů nabízených žalobcem. Pro tento závěr svědčí i rozhodnutí druhostupňového orgánu ve shora zmiňovaném vodoprávním řízení, který vrátil věc k novému projednání s doporučením provedení dalších důkazních prostředků, včetně vypracování znaleckého posudku z oboru vodního hospodářství. Na základě těchto skutečností tedy městský soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného nespĺňuje podmínky vyplývající z ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu a jsou tedy splněny zákonné podmínky pro jeho zrušení. Na žalovaném tak bude, aby se v dalším řízení znovu zabýval podaným odvoláním žalobce

z hledisek podrobně rozvedených v odůvodnění tohoto rozsudku a následně vydal nové rozhodnutí, které již bude splňovat náležitosti uvedené v § 46 správního řádu.

Proti tomuto rozsudku brojil Ing. F. F., v postavení osoby na řízení zúčastněné (dále jen „stěžovatel“), kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nesprávné právní posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] spatřuje stěžovatel především ve skutečnosti, že městský soud se vůbec nezabýval otázkou aktivní legitimity žalobce. Při svém rozhodování vycházel soud ze zjištění, že žalobci měl být rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 28. 1. 1993, č. j. 201/158/93-310, přenechán (dle § 8 tehdy účinného zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství) výkon rybářského práva v rybářském revíru „Dyje 4C č. 461 159“, jehož rozloha měla být vyhlášením rybářského revíru „Gejle 7“ zmenšena. Toto rozhodnutí však muselo být vydáváno v rámci správního řízení a muselo tedy nutně splňovat i zákonem (správním řádem) stanovené náležitosti. Ty shora zmiňované rozhodnutí nesplňuje, neboť především neobsahuje část výrokovou, odůvodnění a poučení, jak to vyžaduje § 47 správního řádu. Po stránce obsahové jde o rozhodnutí neurčité; zde stěžovatel poukázal na rozpory v katastrálním umístění a velikosti v něm uvedených vodních útvarů v porovnání s předmětem řízení v této věci. Dále stěžovatel uvedl, že dle tehdy platné úpravy žalobce nemohl patřit mezi subjekty, kterým by bylo lze postupem dle § 8 odst. 1 tehdy účinného zákona o rybářství přenechat výkon rybářského práva. Žalobce byl v té době občanským sdružením založeným dle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, v tehdy platném znění, a nebyl tedy podřaditelný pod žádný ze subjektů uvedených v citovaném zákonném ustanovení. S ohledem na tyto skutečnosti tedy stěžovatel konstatoval, že rozhodnutí o přenechání výkonu rybářského práva žalobci ze dne 28. 1. 1993 je nicotné a nemohlo tedy logicky založit žalobci ani žádná práva, na kterých by mohl být rozhodnutími vydanými v této věci jakkoli zkrácen.

Za nesprávný označil stěžovatel též právní názor městského soudu, dle kterého je pro právní posouzení věci podstatné, zda „Nové jezero“ je či není vodním tokem ve smyslu § 43 vodního zákona. Stěžovatel uvedl, že jakkoli rozhodnutí vodoprávních orgánů o tom, zda vodní útvary tvořící rybářský revír „Gejle 7“ mají charakter vodního toku bylo podkladovým rozhodnutím pro řízení o vyhlášení tohoto revíru, pro rozhodování rybářských orgánů v této věci nejde o otázku relevantní. Rybářské orgány totiž při posuzování, zda konkrétní vodní útvary jsou uzavřenou vodou, nemusí vycházet z právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí vodoprávního úřadu, jímž je rozhodnuto o tom, zda mají povahu vodního toku, či nikoliv. Mezi pojmy „uzavřená voda“ [§ 2 písm. g) zákona o rybářství] a „vodní tok“ (§ 43 vodního zákona) neexistuje bezprostřední souvislost (zde stěžovatel poukázal na otázku tzv. „slepých ramen“, jejichž povaha je oběma předpisy posuzována rozdílně). Dle názoru stěžovatele tedy žalovaný nepochybil, pokud si o otázce uzavřenosti vodních útvarů tvořících rybářský revír „Gejle 7“ učinil závěr sám. Posouzení uzavřenosti předmětných vodních útvarů je navíc otázkou právní, nikoli skutkovou. Za situace, kdy je pojem „uzavřená voda“ definován přímo v § 2 písm. g) zákona o rybářství, je závěr o tom, zda je konkrétní vodní útvar uzavřenou vodou, závěrem, který jsou oprávněny učinit si výlučně rybářské orgány, popřípadě soudy při aplikaci zákona o rybářství. Posouzení této otázky nepřísluší vodoprávním úřadům, což ostatně vyplývá i z § 4 odst. 1, věty druhé zákona o rybářství. Jediným předmětem skutkového hodnocení věci může být v této souvislosti otázka, zda vodní útvar je či není volně spojen s přítokem nebo odtokem [§ 2 písm. g) zákona o rybářství]; tuto otázku však oba správní orgány hodnotily samostatně v rámci místního šetření.

Pokud jde o kasační důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., stěžovatel považuje napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný. Dle jeho názoru je odůvodnění rozsudku neobvykle obsahově stručné, neboť se v podstatě omezuje pouze na konstatování, že obě správní rozhodnutí vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci s poukazem na rozpor s konkrétními ustanoveními správního řádu. Postupu žalovaného bylo vytknuto, že se nezabýval odvolacími námitkami žalobce; městský soud však tento závěr blíže nekonkretizoval a neuvedl ani (s jednou výjimkou) jak má žalovaný v dalším průběhu správního řízení postupovat. Jestliže městský soud v napadeném rozsudku vytýká žalovanému, že se nedostatečným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, není zřejmé, proč ve svém rozsudku obdobně zcela ignoroval obsah vyjádření stěžovatele ze dne 27. 6. 2005.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a současně s tím, aby byla odmítnuta žaloba, na jejímž základě byl tento rozsudek vydán.

K podané kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný. Ke způsobu, jakým žalobci vzniklo právo výkonu rybářského práva uvedl, že se tak stalo již v roce 1963, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 7 odst. 1 tehdy platného zákona o rybářství. Rybářské revíry byly vyhlášovány nikoli v rámci správního řízení, ale cestou řídicích a plánovacích aktů, ve smyslu § 23 odst. 1 zmiňovaného zákona; správní řízení zde bylo zavedeno až zákonem č. 410/2000 Sb. Pokud jde o namítaný nesoulad při přiřazení jednotlivých vodních útvarů ke katastrálním územím a rozpory v jejich výměrách, žalovaný nevyloučil, že tyto námitky (směřující do údajů uvedených v dekretu o přenechání výkonu rybářského práva žalobci) mohou být důvodné. Dále žalovaný vyjádřil souhlas s názorem stěžovatele, že posouzení, zda lze vodní útvar nazvat „uzavřenou vodou“ je věcí kompetence rybářských orgánů, přičemž vodoprávní posouzení věci (zde existence polderů, jehož jsou součástí) není pro tyto účely potřebné. Žalobou napadeným rozhodnutím byly totiž řešeny pouze otázky výkonu rybářského práva v návaznosti na vlastnické právo vlastníka zatopených pozemků. Dle jeho názoru byl též dostatečně posouzen i skutkový stav věci. Zde žalovaný poukázal na skutečnost, že ze stanoviska místně příslušného vodoprávního orgánu vyplývá, že za uplynulých 10 let nebylo předmětné území zatopeno a že na okolních pozemcích se běžně zemědělsky hospodaří (což by jinak bylo vyloučeno). Z tohoto stanoviska též vyplývá, že oba vodní útvary nemají žádné spojení s okolními vodními toky. Pokud by byl ve věci ustanoven znalec, nemohl by konstatovat nic jiného, než skutečnosti shora uvedené. Dle názoru žalovaného městský soud nepřihlédl též k faktu, že oba vodní útvary mohou být (z pohledu jejich umístění a existence vlastnických práv k okolním nemovitostem) hospodářsky využity jen stávajícím vlastníkem. Z těchto důvodů označil žalovaný kasační stížnost za oprávněnou s tím, že městský soud se věcí nezabýval věcně, když pouze akceptoval formální procedurální výhrady žalobce, které jsou, dle jeho názoru, evidentně účelové.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval stížní námitkou rozporující aktivní legitimaci žalobce v předcházejícím soudním řízení. Zde je především nutno uvést, že tato námitka byla stěžovatelem vznesena již v řízení před městským soudem (viz jeho vyjádření k žalobě ze dne 27. 6. 2005 na č. l. 26 - 30 soudního spisu); městský soud ostatně tuto argumentaci stěžovatele v odůvodnění svého rozsudku prakticky nezmiňuje (konstatování obsahu tohoto procesního stanoviska uvedené v druhém odstavci na straně 3 je zcela nekonkrétní). Jakým způsobem (a zda vůbec) bylo o této námitce městským soudem uváženo však z odůvodnění rozsudku nevyplývá. Postavení osoby zúčastněné na řízení (stěžovatele v řízení před městským soudem) se co do procesních práv velmi blíží postavení účastníků soudního řízení; zásadní rozdíl lze spatřovat pouze v absenci oprávnění osoby zúčastněné disponovat předmětem řízení. Pokud tedy má tato osoba zákonem přiznána procesní práva, musí zde existovat též jim odpovídající povinnosti soudu; v opačném případě by se jednalo pouze o zcela bezobsažné a nadbytečné právní normy. Jestliže tedy osoba zúčastněná na řízení je oprávněna předkládat písemná vyjádření (§ 34 odst. 3, věta první s. ř. s.), je nepochybně povinností soudu se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat. Uvedené platí tím spíše, že v dané věci byla osobou zúčastěnou zpochybňována samotná aktivní legitimace žalobce; případná důvodnost tohoto tvrzení by nepochybně měla vliv na procesní úspěšnost žalobce v řízení. Nelze též nevidět, že argumentace stěžovatele je zde založena na tvrzení o nicotnosti aktu Ministerstva zemědělství ze dne 28. 1. 1993, č. j. 201/158/93-310, kterým měl být žalobci bezplatně přenechán výkon rybářského práva v rybářském revíru „Dyje 4C 461 159“; tento akt byl přitom výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí v této věci změněn ve smyslu § 4 odst. 6 zákona o rybářství. I z tohoto důvodu je tedy zřejmé, že posouzení důvodnosti argumentace stěžovatele by mělo na výsledek řízení před městským soudem nepochybně vliv. Z uvedeného plyne, že pokud se městský soud v odůvodnění svého rozsudku se stěžovatelem zpochybňovanou aktivní legitimací žalobce nevypořádal, jde o rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a je tak založen kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z toho důvodu se tedy Nejvyšší správní soud nemohl vyjádřit k důvodnosti argumentace stěžovatele v této otázce, neboť ta musí být nejdříve vyřešena městským soudem. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v případě zjištěné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského (městského) soudu není Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

I přes výše konstatovanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vyjádřit se alespoň *obiter dictum* k další stížní námitce zpochybňující správnost právního názoru městského soudu, dle kterého je pro právní posouzení věci podstatné, zda vodní útvar „Nové jezero“ je vodním tokem ve smyslu § 43 zákona o vodách či nikoli. Jak bylo již výše uvedeno, prvostupňovým správním rozhodnutím bylo rozhodnuto o vyhlášení rybářského revíru (výrok I.), dále o povolení výkonu rybářského práva v něm, včetně ustanovení rybářského správce a jeho zástupce (výroky II. a III.) a bylo jím též změněno stávající rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru (výrok IV.). Nezákonnost správních rozhodnutí obou stupňů přitom žalobce spatřoval již v samotném rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru (podmiňujícím fakticky zbývající části rozhodnutí), což dovozoval z tvrzené neexistence podmínky uzavřenosti vody vodních útvarů pojímaných do nového rybářského revíru. Dle názoru městského soudu při posouzení otázky, zda jde (v případě Nového jezera) o uzavřenou vodu či nikoli, je nutno vycházet ze zjištění, zda tento útvar je vodním tokem; odkázal přitom na rozhodnutí vodoprávního orgánu o této otázce, vydané dle § 43 odst. 2 vodního zákona. Tento právní názor není správný.

Podle ustanovení § 2 písm. e) zákona o rybářství se *pro účely tohoto zákona rozumí rybářským revírem část vodního útvaru povrchových vod o výměře nejméně 500 m² souvislé vodní plochy, umožňující život rybi osádky a vodních organizmů, vyhlášená rozhodnutím příslušného orgánu státní správy rybářství podle § 19 - 24.* S tímto ustanovením koresponduje i dikce v dané věci aplikovaného § 4 odst. 1 zákona o rybářství, dle kterého *rybářský revír vyhledává na vodním toku, na rybníce nebo na uzavřené vodě svým rozhodnutím příslušný rybářský orgán; ten je oprávněn vyhlásit rybářský revír pouze v obvodu své územní působnosti. V případě pochybnosti, zda se jedná o uzavřenou vodu, rozhodne příslušný rybářský orgán.* Z věty první před středníkem citovaného ustanovení je zřejmé, že všechny případy tam uvedené lze podřadit pod pojem „povrchová voda“. Podstatné přitom je, že zákon zde zcela zřetelně rozlišuje vodní toky (zákon o rybářství je nedefinuje, odkazuje pouze na § 43 vodního zákona), rybníky [pro potřeby zákona o rybářství jsou definovány v § 2 písm. c)] a uzavřenou vodu [definovány pro potřeby zákona o rybářství v § 2 písm. g)]. Je tedy zřejmé, že při vyhledávání rybářského revíru na uzavřené vodě ve smyslu § 4 odst. 3 písm. b) zákona o rybářství je aplikace zákona o vodách možná pouze při posouzení, zda posuzovaný vodní útvar vůbec lze považovat za povrchovou vodu, není však již nutné zabývat se tím, zda jde o jednu z jejich forem - vodní tok ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 zákona o vodách. Legální definice pojmu „uzavřená voda“ je součástí zákona o rybářství [§ 2 písm. g)]. Uvedený závěr lze vyjádřit též tak, že při posuzování, zda určitý vodní útvar je možno považovat za uzavřenou vodu, není třeba vycházet z (ne)existence pojmových znaků vodního toku ve smyslu § 43 zákona o vodách. V této souvislosti lze konečně zcela přisvědčit též názoru stěžovatele i žalovaného, dle kterého úprava zákona o rybářství a zákona o vodách směřuje k úpravě rozdílných společenských vztahů (viz § 1 obou těchto zákonů) a nelze tedy bez dalšího zaměřovat či přejímat jejich instituty a terminologii, jak to ve svých důsledcích učinil městský soud.

Ve světle shora uvedených závěrů se jako nesprávný nutně jeví i závěr městského soudu, dle kterého oba správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, nezabývaly-li se tím, jak je předmětná lokalita hodnocena vodoprávními orgány. Zde sluší jen ve stručnosti uvést, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z výsledku místního šetření provedeného dne 21. 6. 2004 a dále z vyjádření vodoprávního úřadu (Městského úřadu Břeclav, odboru životního prostředí) ze dne 19. 5. 2005, zn. MUBR 10569/2005 OŽP/Go. Z protokolu o místním šetření přitom zcela jednoznačně vyplývá, že *„Hladina v jezírku (Gejle) je odvislá od hladiny spodní vody v okolním terénu. Jezero není napájeno vodou z žádného toku či melioračního kanálu. Jedná se o uzavřenou vodní plochu“.* Pokud jde o sdělení vodoprávního úřadu, z něj se podává, že Přítlucký polder (jehož jsou oba předmětné vodní útvary součástí) byl zřízen jako protizáplavové opatření při tzv. „stoleté vodě“, po dobu jeho existence však tato situace ještě nenastala a nebyl tedy nikdy celoplošně zaplaven vodou. Úřad dále uvedl, že *„Případné vodní plochy v tomto území vznikají při povodňových průtocích řeky Dyje. Jedná se však o průsakové vody z Dyje a Trkmanky, které nesouvisí s řízenou manipulací na náпустném objektu do Přítluckého polderu. K vytváření těchto vodních ploch přispívá také závlahový kanál (...) Velikost těchto vodních ploch a doba jejich trvání je přímo závislá na průběhu povodně na řece Dyji. V daném případě tedy nelze hovořit o pravidelném zaplavování, rovněž velikost souvislých vodních ploch nedosahuje (...) rozlohy několika desítek hektarů“.* Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci není zřejmé, v čem městský soud spatřuje jeho nedostatky. Ze zmiňovaných podkladů zcela jednoznačně vyplývá, že oba předmětné vodní útvary jsou vodní plochou, která není volně spojená s přítokem nebo odtokem, přičemž současně nedochází k jejich propojování s dalšími vodními útvary v dané lokalitě.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že za polder je označována tzv. „suchá nádrž“, která je definována jako „přirozeně nebo uměle omezený prostor přilehlý k toku, který se při povodni plní vodou, plní retenční funkci a snižuje povodňový průtok v toku; po průchodu povodňové vlny se nádrž zcela vyprázdní a zpravidla se zemědělsky využívá“ (převzato z výkladového zemědělsko potravinářského terminologického slovníku, publikovaného na stránkách Ministerstva zemědělství - viz <http://www.agronavigator.cz/ts/Default.aspx?t=suchanadrz&off=0>). Z uvedeného lze tedy uzavřít, že skutková zjištění prvostupňového orgánu (převzatá do rozhodnutí žalovaného) zcela korespondují s definicí uzavřeného vodního útvaru ve smyslu § 2 písm. g) zákona o rybářství.

Z ohledem na skutečnosti výše uvedené je zřejmé, že v případě napadeného rozsudku městského soudu je naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto tento rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.); v dalším řízení je městský soud, pokud jde o důvody konstatované nepřezkoumatelnosti rozsudku, vázán zde vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů v řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu